

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hétfő

39. szám.

Pest, június 4-kén 1849.

E lap megjelenik minden este, vasárnapot kivéve. Előfizetés mai naptól december végéig Budapesten hárszékkel 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p. Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadják el. Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban (Országhuton, Kunevalderház) és minden postahivatalnál. Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. — Egyes szám 3 kr. pp.

B E N D E L E T.

Utásítás. Miután a nemzetgyűlés a kormány székhelyét Budapestre a mai napon áttétni rendelte: minden hivatalos levelek s folyamodványok egyenesen Budapestre utasítandók, hogy az egy helyről más helyre küldözgetés kikerültetvén, sürgető esetekben az intézkedés késedelmet ne szenvedjen.

Debreczenben majus 31-kén 1849.

Szemere Bertalan,
minister-elnök.

Kinevezések.

Az igazságügyi minister előterjesztésére a hétszemélyes főtörvényszékhez általam kinevezetnek: elnök országbiról báró Perényi Zsigmond, bírák: idősb. gr. Eszterházi Mihály; idősb. gr. Bethlen János; Bernáth Zsigmond ungmegyei főispán; Papszász József a tiszántúli tábla elnöke; Hosszú László kővárvidéki helyettes főkapitány; Szintai János bereghi követ és kormánybiztos; Illési János nagykunsági követ; Szumrák János beszercebányai követ és tanácsnok és Ruttkai József közalapítványi javak kerületi igazgatója.

Kelt Debreczenben majus 29. 1849.

Az ország kormányzója

Kossuth Lajos.

Igazságügyi minister
Vukovics Sebő.

Az igazságügyi minister előterjesztésére az országos törvényszékhez általam kinevezetnek: Elnökül: Nagy Károly igazságügyministeri osztályelnök; másodalelnökül: Toperczer Ödön bihari képviselő s volt királyi táblai ülnök; Bírák: Kendelényi Károly pest városi; Zaboraszky Imre somogyi; Budai András zempléni; Nagy József bihari képviselő; Komlóssy László ülnök a tiszántúli ker. táblánál; Fekete László kormányzó titoknok; Bérczi Antal szegedi tanácsnok; Bercei Lajos volt királyi táblai ülnök; Szemere József zempléni főszolgabíró; Rónai János városi tanácsnok; Paulekovics István zágráb-megyei alispán és Hajka Demeter aradi helyettes polgármester.

Kelt Debreczenben majus 29. 1849.

Országkormányzó

Kossuth Lajos.

Igazságügyi minister
Vukovics Sebő.

Az országkormányzó a közlekedési miniteriumot oda utasította, hogy a megszaporodott hadi foglyokkal a

szolnok-debreczeni vasút földmunkáit rögtön megkezdesse. A szoboszlai vonalon már 3,000 ember áll készen; s meg van minden intézkedés téve, hogy néhány nap alatt néhány ezer ember fogjon a nagy munkához, s megalapítsa Debreczen jövőd nagyságát, és e törzökös magyar vidék szellemi s anyagi felvirágzását. — Az országgyűlés és kormány itt léteinek emléketil nagyszerűbb ajándékot nem adhat.

(Alf. Hirl.)

Nemzeti gyűlés majus 30.

Palóczy László helyesléssel fogadott előbeszéd után a következő javaslatot terjeszté a ház elébe: „A nemzetgyűlés a kormányzóelnöknek egy évi fizetését 200,000 ezüst forintban állapítja meg, a miniteriumot odautasítván, hogy a kormányzóelnöknek Budapesteni lakáról a nemzet méltóságához illőleg gondoskodjék.” Ezen indítvány egyhangulag elfogadtatott.

Pest, jun. 2.

Denique sok ember nem néz tovább az orránál. Azt gondolja, hogy Kisbér a világ közepe, s a mit ott kigondolnak, az már a bölcsesség quintessenciája.

A ráthóti ember is épen így vélekedik. Az ur isten sem tud az emberek kedve szerint kormányozni, hát emberek hogyan tudnának, ha mindjárt magyar ministerek is?

Hiába, bennünk a hiúság: mindent jobban akarunk tudni s könnyebb a lelkünknek, ha valamibe belekapzszakodhatunk.

Arra aztán kevés gondol, hogy gáncsolódásával gyakran sokat, igen sokat árt.

Egy bolond követ dob a vízbe, mit tíz okos is alig tud kihuzni.

Sok vaskalapos, molyos velőjű embernek már az nem ment szalonás fejébe, hogy Kossuth egy pápista püspököt nevezett cultusministerré!

Milly szörnyűség az már most; egy pápista szabna rendet a protestánsoknak? — Sérelem, sérelem.

Beszédnek még ez csak megjárna. De ám a háttérben a nép is hallgatódzik; s a népnél az ilyen beszéd valóságos izgatás, habár akarat nélkül is.

Erre némelyek azzal replikáznak: nincs mit aggodnunk, hiszen Horvát Mihál nagyon hűz a

protestánsokhoz. Beszédnek ez is csak megjárna, de a háttérben megint ott a nép! És a nép előtt az illy beszéd nem jól hangzik.

Kijött a keresztes háborul rendelet, mellyél a nép lelkesítésére jobbat, czélszerűbbet még Kisbéren sem tudtak volna kifőzni: és már abba is beleakadnak.

Olly bolondnak hiszik a magyar kormányt, hogy az úgy akarja elimádkoztatni, elbőjtöltetni, vagy elharangoztatni a muszkákat.

Roppant bölcsesség, iszonyu fölvilágosultság; Kisbértől Pestig, s onnét vissza terjedő utazás kell ám ahhoz, hogy átlássuk, miszerint a 19. században a harang űzi el a fölhót. No már az illy férfit meg lehetne tisztelni a természettudományi társulati tagság oklevelével.

Már az illy férfi bizonynyal föltalálta volna a puskaort, ha meg nem előztetik vala.

Nézzetek urak tovább orrotoknál. És át fogjátok látni, hogy a kormányrendelet jó és czélszerű.

Néplelkesülés nélkül forradalmat kitartásra s így győzelemre vezetni nem lehet.

És Rajachich a véa gazember megmutatta azoknak, a kik ezt még nem tudták, mivel lehet a népet föllelkesíteni.

Kossuth beazédel kétszer olly nagy hatással vannak a népre, mert vallásos szelleműek, mert isten iránti bizodalmat lehelnek.

Ne féljete, azáltal nem hangoltatik le a nép, mert imádkoztatnak, böjtöltetnek, harangoztatnak vele. A nép inkább egyszerűen így gondolkodik: Isten nélkül semmire sem megyünk. A császárt az isten elhagyta, mert hamisan esküdött. A magyart megsegíti, mert imádjja.

Csak aztán ostoba vitzeltekkel ki ne vegyete a népet sodrából. Azt elhihetitek, hogy az isten iránti bizodalomnál erősebb támaszt, lelkesítőbb valamit az öreg apátok lelke sem adhat a népnek.

Ha nektek nem kell az imádság és böjt, hát iszen jó, hagyjátok abban. De ezeket lelkesít az. És az ezerek lelkesedése a hazának többet ér, mint a ti idélenül pöffeszkedő doctrinárségtok. Mintha bizony más embernek tökkel ütötték volna a fejét!

Ha nem tetszik a harangszó, ne hallgassátok. De ezerek érzelmeinek szárnyakat és irányt ad az. És ez több hasznot hajt a hazának, mint a ti pedánskodástok.

Mit kalányoztok ti jeges philosophiáttokkal olly rendeletek körül, mellyeknek eleme: tűz; hivatása: gyujtás.

Ti a vallásra nem sokat adtok, tényeit kinevetitek, mint bolondságokat.

Én pedig azt gondolom: mivel ember a tőbolyodott mellett gúny nélkül halad el.

Ne bántások a népet vallása körében. Ne sértések vallásos érzelmeit. Az illy sebet nagyon nehéz begyógyítani.

Gyakran egy idétlen észrevétel vagy sértő szó olly zavart idéz elő, mellynek lecsillapítása munkába kerül.

Kétségtelen adatok után tudom, hogy a dynastia a megazálla tartott vidékeken a vallás által is igazja a népet.

Talán csak nem akartok kezére dolgozni az által, hogy a kormány vallásos rendeleteit csipdesíték?

Jobbról balról beszélték: ezt és azt tehetnék a lelkszek; ezt és ezt várja tőlük a haza. És ti meg szándékosan ölték ki a népből a papság iránti bizodalmat.

Csak rajta, így aztán lesz a pap beszédjeinek hatása!

Nem védem én a rossz papot. Én mint egyes szívű bakonyi magyar, kimondom kárhóztató ítéletemet akárkire, ha érdemi, papra is úgy, mint másra. De akkor azt mondom: Péter gazember: és Pált nem verem nyakon.

Hánem mindig összefoglaltan valamennyit kárhóztatni, vörösbegyűteknek csufolni; — s majdnem kizárólagosan a pápisták papjait, arra fog vezetni majd, hogy a jó érzelmiük is elcsüggednek.

Ha valahol, itt is áll az: no quid nimis. Csak most ne költsétek föl a felekezethez ördögöt!

Ezen gondolatok fordultak meg fejemben némelly hírlapi kitételek olvasásakor. A mint elgondoltam, le is irtam szárazon és magyarul, mint egy bakonyi magyartól csak kitélik. A kinek tetszik, tartson velem. A kinek másképp tetszik, menjen másfelé. De én csak azt gondolom: hogy a vallást nem kell bántani; míg a nép a vallást tiszteli, nem félek, ha az ördög jön is ellenünk: de ha a vallást elveszti a nép, akkor nem lesz ember a világon, a ki fölbuzdítja és együtt tartja.

Ne gáncsoljátok a kormányt, mielőtt rendeletének szellemét fölfognátok.

Bakonyi.

Vác, június 1. 1849.

„Jeruzsalem Jeruzsalem térj meg uradhoz istenedhez.“

A „Közlöny“ 111. számában megjelent kormányrendelet 3 pontjának folytán, hetenként kétszer könyörgések és ezekkel kapcsolatban levő ájtatosságok országszerte, és pedig a rendelet nyomán kötelezőleg tartatni rendeltetnek olly czélből: hogy az európai nép, kiválólág a magyar nemzet minden kincsekkel felérő szabadságát körülhálózó veszélyek elhárítását ájtatos inák, s úgy hiszem a 4. pontban komoly szándokból foglalt s kijelölt böjtölés által a világ láthatlan kormányzójánál eszközöljük; ezen üdvös és vallásos, helyes tapintattal szerkezett rendelet — sajnos kimondanom — Vác előbbkelő és értelmesbjei által guny tárgyává csavartaték, midőn május 31. a kijelölt napok egyikén a helyett, hogy a szabályszerűleg kimondott köteleességet teljesítenék olly időben — midőn a köznépre ohajtott sikert szülő parancs példás megtartásával kellő eredményre

számolhatánk — egyedül a papok, az ájtatos nőnem, és fehérhollóként elszórt egy egy józanabb polgárnak erkölcsiségére támaszkodva, a komolyságot, melly e-nap joggal váratték, rendkívüli vigassággal felválták, s a drága időt dinom-dánomra feccsérleék. Oh! magasan fénylő oszlopai sebhedt hazánknak! — emlékeztetni vagyok bátor önöket ama szomorú jóslatu mondára: „dinom-dánom után jó majd szánom-bánom“ — komoly: n emlékeztetem egyszermind önöket, hogy az ilylyetén czéltalan, az országos rendelettel homlok-egyenest ellenkező mulatozásokra, eszem-izomra harácsoltt sommácskákat inkább édes hazánk megmentésén fáradozó, sebekben sínyló derék harcosaink gyámolítására, vagy más a közszükséget tárgyazó számos hiányok fedezésére fordítani méltóztassanak.

Argus.

Pest június 4. 1849.

Erdélyből örvendetes és szomorító híreink vannak, mint a háboruk sorsa gyakran magával hozza.

A császáriak által még mindig tartott Déva vára megadta magát, s így az erdélyi két még nem birt erősség közül egyik kezünkben van.

Ellenkezőleg csapásért ott, hol nem vártuk volna. Abrud-Bányát a rabló oláhok csakugyan elpusztították. Hatvani Imre ott volt csapata az Alföldi Hírlap szerint, de hihetőleg igen nagyitva, ezer ember levágotott, csak Hatvani és 80 ember menekült Nagyváradra, hol letartóztatván, Debreczenbe szállítottott.

E szerencsétlenség nem bir ugyan ügyünk folyamára jelentőséggel, de szolgáljon tanuságul óvatosabbnak lennünk ezután vezéreink választásában. Illy erős csapatot azon oláh csorda ügyesebb vezérlettel, ha tulnyomó számával visszatalhatott, de soha így meg nem verhetett volna. Katonai ügyességéről soha sem hallottunk semmit, de igen más valamiről, mi már maga is képteleníté őt hasonló álláspontra.

Most temérdek emberélet s egy virágzó város lón a rossz választás áldozata.

A veszteség ugyan helyre fog üttetni mielőbb. Kormányunk s hir szerint Bem altábornagy is intézkedtek, de a logyilkoltakat feltámasztani senki sem fogja.

F.

A Marcius tizenötödike szerkesztőségének!

Az ide mellékelt nyilatkozatunkat Nemegyei Bódog őrnagy irányában becses lapjában közölni kérjük. Költ Zomborban 1849-ki majus 20. tartott közgyűlésből.

Zombor város közönsége.

A közgy. 81. sz.

Nem kis meglepetéssel olvasók a „Közlöny“ hivatalos lap folyó évi 82-dik számában 5677/c. szám alatt megjelent kormányi rendeletben azt, hogy a városunk kardcsapás nélküli feladásával s gyávasággal vádolt táborkari őrnagy Nemegyei Bódog védelmül felhozta, miszerint „a várost kardcsapás nélkül a városiak áru-

lása miatt volt kénytelen odahagyni.“

Mivel pedig a Közlöny folyó évi folyamasa jelesen az érintett 82-dik száma csak az ellenségnek városunkból kitésztelése után folyó évi april hó végével, mikoron a kormányrendeletben kitésztelé 15 napi határidő, melly alatt Nemegyei őrnagy ellenében pozitív s hittel is megerősítendhető vallomásokot tenni megengedve lón, már-már kitélt; s így az említett rendelet későn esék értésünkre: olly kérelemmel járulánk a kormányhoz, miszerint, hogy Nemegyei őrnagy gyávaságát s féltékenységét városunk kardcsapás nélküli feladása tekintetében egy részről adatok szerint is előtűntethessük, más részről magunkat is kellőleg igazolhassuk, e végre nekünk még 15 napi határidőt engedni, és egyszermind Nemegyei őrnagynak városunk ellen felhozott árulási bűn érdemébe vágó vád- s védíratát velünk közölni kegyeskednék.

Azonban időközben a bebizonyítandók bebizonyítására kitésztelé 15 napi határidő eltelvén, s ezalatt senki semminemű bizonyítékot elő nem hozván, Nemegyei őrnagy kormányzóelnök által minden vádak alól teljesen felmentettnék s ártatlannak nyilvánítottott; s ez okból a hadügyministerium igazságügyi osztálya részéről folyó hó 12. Debreczenből hozzánk intézett 13518/1623 G. számú válasz szerint fentebb előadott kérelmünk nem teljesíthetett!

Ekkint a hadügyi kormány előtt kérelmünköt előmozdítván, míg az érdemben felsőbb helyre a további lépéseket megtennők, kénytelenek vagyunk ez ügyünket ezennel nyilvánosság elébe vinni s a közvélemény igazságos s részrehajlatlan ítéletére bízni.

A városiakra merészen fogott állítólagos árulás iránt, mennyiben ollyatén általános kifejezés félreértésre ad alkalmat, s e város összes közönségére gyalázatot s szent árast, ol nem mulaszt-hatjuk mindenekelőtt ünnepelesén kinyilatkoztatni: hogy midőn Nemegyei őrnagy, városunkat az ellenségnek kardcsapás nélkül feladta, ha voltak is a kebelbeli óhítűek közt olly gazárolók, kik az ellenséggel rokonszenveztek és czimboráltak, de a mindig magyar érzelmi s a ráczokkal soha semminemű political barátsággra nem lépett s nem is lépendő kebelbeli r. kath. lakosok részéről árulási bűn fen nem forgott, s a ki rájuk olly gyalázatos vétket fogni merészelve, az magáároló.

Fel is szólítjuk imitt s jogosan kérdezzük Nemegyei őrnagyot: a városiak árulása alatt millyen árulást s kiket ért? Bizonyítsa továbbá be állítását; mert különben azt szemtelen rágalomnak, s egy amugy is szerencsétlen város végekpeni megrontására irányzott rosszlelkű koholmánynak bélyegezzük.

Akarjuk hinni, hogy Nemegyei őrnagy a felvilágosító felelettel nem fog késni; tartozik azzal saját katonai becsületének fentartása, tartozik egy város összes közönségét fenyegető gyanu, s ebből eredő rossz elhárítása tekintetéből.

De mig e részben feleletét elvárnók, igazságunk s becsületünk érzetében nyiltan előre is kimondjuk: hogy Nemegyei őrnagy minden e vidéken tartott hadjáratában, s magában városunk

feladásán is, ha nem is árulás; de menthetlen gyávaság s félénkség kiáltó jelei tüntenek fel.

Már az, hogy Nemegyei őrnagy a váro unkat megtámadott alig másfétezer főből álló s néhány ágyúval ellátott ellenséges császári rabló, rendezetlen s gyakorlatlan csapatnak, a maga és Niczky őrnagy vezérlete alatt négyezer főt meghaladó s tíz ágyúval bíró seregekkel, azonfölül az ezen sik-tájékon legjobban használható vagy háromszáz lovasokkal ellent nem csak nem állott, hanem daczára annak, hogy az ellenség közelédtével már készen, talpon álló öszves seregének egy részét az ellenség elébe támadni küldötte, másik részét pedig városunk északi része felé, az ellenséget mintegy hátulról bekerítendő, csatarendben felállította s egy ideig az ágyuzásnak is kitette; s a helyett, hogy legkisebb támadást kísértett volna meg s az ellenség ágyuzavaira felelt volna, csakhamar hátrálást parancsolt, oly tény s körülmény, melly őt eléggé megismerteti vezéri gyávaságáról, ha nem is árulásáról.

A városiak árulásával mentegedőzik Nemegyei őrnagy, holott attól teljességgel nem volt mit tartania, mert az ő-hitűek már azelőtt lefegyverezve levén, tetteleg nem árhattak, a helybeli r. katolikusokból alakult mozgó csapat pedig, melly később a kaponyai ütközetben is dicső részt vón, az ő seregével egyetemben csatarendben felállott, s szemébe nézett az ellenségnek; azonfölül a helybeli nemzetőrség részen állott s csak akkor menekült, midőn Nemegyei őrnagy serege végkép elvulván, a várost az ellenség mindenünne meg-szállandó s bekerítendő vala.

Árulással vádolja Nemegyei őrnagy a városiakat, de igazán mi nevezhetjük őt árulónak; mert ő noha ígéré, hogy ha e városból eltávozik, azt 24 órával előbb a közönségnek tudtul adandja, miszerint így a magyar érzelműek s a kormányhoz hívek menekülhessenek s vagyonaikat lehetőleg megmenthessék, rögtön csufosan eltávozván s e várost védtelenül magára hagyván, a helybeli r. katolikus lakosokat a legnagyobb pusztításnak s a benszorultakat legkegyetlenebb üldöklés s kinzásnak áldozta fel.

Mindezeket most előterjeszteni elégségesnek véljük, mellőzvéen Nemegyei őrnagy ide jövelete, és a sztapári s szivaczi kirándulás alkalmával is tanusított s mindenki által észrevett gyávaságot s félelmet, melly miatt az ellenség oly vérszemet kapott! Fellependünk mi több okok- s adatokkal is, csak ön, őrnagy ur, lépjen ki a nyilvánosság síkjára a közvélemény ítélőszéke elébe. Ne féljen ön, itt nem fityöl a ráczok 'Csicsó' nevű ágyú-jából a 18 fontos golyó. Érti?

Zombor város közönsége.

Szepesi nefelejts virágok.

Eszte deje mult, hogy elragadtatva az atyáskodók iránti pietástól Marcius 15-ke ünnepén, egy szepesi városka kivilágított városházának ablakán tündöklék Ferdinand nagyszerű képe. Véletlenül leesik a szentséges képmás és most igazán velegyütt a többi még atyáskodandott hababurgok is lobuknak trónukról.

— Schlick Késmárkon! A nép hallgat, a zsoldos ugat. S kávéházban a megrémült nép között tiszteletes őt urát pillanunk meg. Ó francia és nagyban dicéri a czukorgyártást s a török Moldvában teendő nagy-szerű üzleteit. S ki volt? meg-ségom — Dembinszki. Illy csak Schlick körmei közé került volna, tudom, mézes szókat sügött volna f. l. bel!

— Schwarzelb nagy-lelkűség. Béla XVI szepesi városban egy kupaktanács igazságtalan exbirájának Duchonnak fia, megsérülve Schlicknek egyik tisztje által czélul állittatván megölvettetett és agyonütött. Megkérdezte, én az exbiró, ki várva várta az ellenséget, mi tevő lenne, ha ama tisztel találkoznék? felelé: „Nagy-lelkű vagyok, megbocsátok neki.“

— Ahnungja van! A kérkedő Benedek, ki magyar lé.ére azt mondja: csak hadserege van hazája nincs, bizalmas beszélgetésben egy vele szolgált barátjához azt mondá: „Olaszokban a szerencse nagyon kedvezett neki, azonban Ahnungja van, hogy Magyarorszában aligha féjére nem koppintanak.“

— Imádkozzatok ellenségeitek-ért! Nem tudom, mellyik sárgafekete püspök mondá: legyen! és lön. Lön pedig minden pénteken rendkívüli mise az iston kegyelméből ügyefogyott habsburgokért.

Vogl és éhes népének a szörnyű adóztatás, requirálás, jóllakás után majdnem megtetszett Poprád környéke; de megadta neki a jó madár. Csendes éj volt, a mint egyszerre nagyot durrant újra meg újra... Az ellenség riadót veret, és holmijával Liptóba fut. De hát mi a patvar kergette őt? A szepesi vadászcsapat az erdőben levő korcsmárosnak üres hordóin keresztül lődözött s megmutatá, hogy extempörizált ügyes tü-zérek.

L. A.

Nyiregyháza majus 30-án 1849.

Szerkesztő ur!

Lélekben járó dolgot írok önnek, megérdemli, hogy lapjában kikürtölje a martius tizenötödiki szabad magyar birodalom lakóinak, hogy a kinek van füle a hallásra, hallja meg, s szeme a látásra, nagyokat pillantson reá. Van itt egy r. cath. segédlelkész, ki e napokban magát azon b. e. schwarzelb világba gondolva, mellyben hongyüléseinken a méltóságos és tisztelendő clerus a lelkiismeret leigázhatása mellett nagyobb pathossal prédikált, mint küzdenek honvédeink a nemzet szent jogai mellett; bizonyos helybeli protestans lakostól, ki r. cath. nővel akart házasságra lépni, mielőtt az összeesketésre szükséges lépéseket megtette volna, reversalis-t (oh jesuiták remek találmánya!) kívánt, mit midőn amaz kereken megtagadott volna, „ha az ország — mond a segédpap — rólunk nem gondolkodik, kénytelenek vagyunk azt magunk tenni.“

Ery fél országgyűlés a reversalisok törvénytelenége felett vitakozott, s akkori határozatát maga az idő szentesítette, midőn a szabadság, egyenlőség és testvériség szavakat nyomá ujjászűltetett hazánk szabadságlevelé czim-

lapjára symbolomul. Mit akar hát ön tisztelendő segéd uram! tud-e ön magyarul, s ha tud, érti-e az érintett j. ligéket? nem hisz-in, de — ha talán — kérem legyen szives azok iránti confesalóját, (de nem auriculari-t, hanem oly in nyilvánost) e szabad hazának bemutatni; s nem csak, de ön-nobb leirt tettét azok bármellyikével is ószere-rően meggyeztetni: különböz azt mondom ön-nek, hogy nagyon elmaradt a világtól, s térjen meg; mert elközelített a mennyeknek országa — a lélekisméret szabadsága.

Elmondám.

Ellennyilatkozat.

Becsés lapjában 36-ik szám alatt azon vád hozatott 30-adi igazgató Kummer ur ellen, mintha ő a kormányelnök urnak hódolati nyilatkozatát megtagadta, és a sebesült honvédek számára adakozást aláírni vonakodott volna, azért bátorokodom Kummer urnak az egész 30-adi hivatal személyzete előtt igazolását a nyilvánosság elébe bocsájtani azon meggyőződéssel, hogy a t. cz. közönség látni fogja, miképen ezen derék és erélyes hivatalnok becsülete és jó neve tántoríthatatlan hazafui érzelmei mellett méltatlanul bemocskoltatott.

Azon okok, mellyekből igazgató ur a hódolatot, mellyet egy neki alá rendelt hivatalnok már tisztára leírva minden előleges értekezés nélkül elejébe terjesztett, alá nem írta, a következők:

Nem vélte hatalmában lenni, hogy oly nagy férfinak, mint Kossuth, kinek csak hatóságok, megyék és városok hódolnak, ő is, mint egy csekély álladalmi hivatalnok igazgatója hódolati nyilatkozatát előterjeszthesse, ¹⁾ egyébiránt nyilatkozata szerint a legnagyobb hódolat az, ha az ember becsületesen, hiven és erélyesen szolgál az álladalomnak. ²⁾

Szégyenlené magát a magyar szabad független kormánynak hivatalnoknak lenni, hogy ha ő mint igazgató egy neki alárendelt hivatalnok által vezéreltetni kénytelenítettnek, loginkább illy fontos dolgokban. ³⁾ Ő ugyan most az egyszer ezen okiratot, minekutána nem volt hivatalosan rendelve, alá nem írta, ⁴⁾ de a személyzetet annak aláírásában legkevésbé sem gátolá, ⁵⁾ a mi pedig az adakozásokat illeti, ő ezt maga részéről nem csak helyeselte, hanem hasonlóképen egy ívet adakozások gyűjtésére nyitott. ⁶⁾

Harminczadi hivatalnokok.

¹⁾ A hódolat nem Kossuth Lajost illeteti, ő ezt nem kívánja, s el sem fogadná, azt az álladalomnak tesszük, s ennek hódolni min én ember köteles, annál inkább álladalmi tisztviselő. A szerk.

²⁾ A hű szolgálat érdem nygan, de ki az álladalomnak minden alakban szolgálni kész, hazájának nem hű szolgálja. A szerk.

³⁾ Így magától kellett volna lé.ét tennie. A szerk.

⁴⁾ Tehát aztán a megparancsolt hódolatot szivból származottnak tekintsük. A szerk.

⁵⁾ Azt nem is tehette. A szerk.

⁶⁾ Hogy lehet valamit nem helyeselni s mégis hasonlót cselekedni? A szerk.

Pest, június 4. 1849.

Tegnap ünneplé Buda város, függetlenségünk kimondását és saját ösi várának visszavételét. A virányosi „fácán fogadóban“ nagyszerű lakoma volt, hol a vidám vendégek harsányan életeték mind azokat, kiknek e két esemény leginkább köszönhető.

Délután a városmajorban a sült ökör kiosztása, özönlő bor, zene és sokféle játék mellett a nép és tánczoló honvédeink ujjlag bizonyíták, mennyire méltók szabadok lenni és szabadság katonáinak nevezetn, olly példás volt viseletük a zajosan hullámzó öröm mellett is.

Este a szinkörben ingyen előadás volt.

A budai polgárság ujjlag bebizonyítá lelkesültségét minden hazafias ügy iránt, annyi buzgósággal törekvők mindenki a szép ünnep létesítésére.

— Kormányzónk s vele az egész kormány ma indult Debreczenből, s holnap délután érkezendik a szolnoki vasuton Pestre. A két városból küldöttség menend az óhajtvá vártak elébe. A nemzetgyűlés most szétoszlik és július 2-án Pesten jövend össze.

Szerkesztői nyilatkozat.

Lapunk f. é. 35. számában „szöveget ütött a fejembe“ czim alatt és „Teljbatalomtalan“ aláírással egy cikk jelent meg, korholó Irányi Dániel k. biztost a budapesti főbetegápolónó kinevezéséért. Erre ma replicát vettem Valyó Endre aláírással, mellyel mint lényegében saját nézetemmel meg egyezőt szívesen közlenék, de meg fog a beküldő bocsátani, hogy ezt cikke hosszúsága miatt nem tehetem.

Elégedjék meg azon ószinte nyilatkozatommal, hogy a vádolt cikk Pesten nemlétemkor s így tudtom nélkül vétetett föl, magam föl nem fogadtam volna. Mert mint meggyőződés, hogy kormányzónk országos főápolónót nevezvén ki, célirányosan intézkedett, úgy természetesen hinnenem kell, hogy Irányi Dániel k. b., megbízásánál fogva a fővárosban hasonlólag intézkedvén, helyesen cselekedett, itt is megnyitván lelkes hölgyeinknek azon hatáskört, mellyben mindig tapasztalt hazafias buzgóságuknál fogva hazánknak olly szívesen használnak.

Gaal József.

A Kisdudóvó Int. M. O. terjesztő egyesület részéről közlirre tétetik: hogy az immár megkezdte rendes működéseit; miért is figyelmessé tétetnek a tisztelt részvényes tagok: sziveskedjenek részvénydíjajukat, főleg a mult évekről netán maradt tartozásokat egyesületi pénztárnok Antal Mihál urhoz kedvező alkalommal mielőbb beküldeni.

Ney Ferencz,
k. o. képezdel igazgató.

A Pestmegye pártfogása alatt álló hazai 1-ső takarékpénztárnak mind azon adósai, kik a hazának ez év négy első havában volt zavaros viszonyai között a kamat- vagy részletfizetés teljesítésében akadályozva voltak s illetőségüket még eddig le nem rótták, ezennel felszólittatnak, illetőleg értesítettnek, hogy a pénztár kezelései rendes folyamukba már visszaállittatván, tartozásaikat szabály értelmében mielőbb letisztázniparkodjanak.

Kelt Pesten, június 1-ső napján 1849.

Választmányi határozatból
Szalay József s. k. jegyző.

Hirdetés.

Mind azon puska-művesek, lakatosok, kovácsok, puskaágy-készítők, s mindennemű gépszek, kik az állomány részére dolgozni akarnak, jelentsék magukat májtól kezdve Budán a fegyvertári épületben Jonák tűzér őrnagynál, holott is beiratni és a Pesten föllállítandó fegyvertár részére följegyeztetni fognak.

Pesten június hó 4-én 1849.

Szerkesztőségünkhez sebesült honvédeink számára következő adakozásokat küldtek a nevezett hazafiak, mellyek a középponti rendőrhivatalnak már át is adattak: Jeszenszky testvérek Délegyházáról 100 pftot. Halász József Fogtúról egy lepecsételt zsákban feherruhát és kötést. Bujdosó Mihálné Gyórnól 1 dunyahaját, 1 töltött vánkost, 1 törülközőt és 1 pftot. Szalós Eszter és Szappanos Sándorné asszonyágok 1 paplant lepedővel, 1 párnát, 1 pár uj s 1 pár viselt inget és gatyát, 2 törülközőt, 1 lepedőt, 8 darab sebruhát, és 1 pftot. Szlatino Borbála 12 darab sebruhát, 4 pólját s egy p. ftot.

H I R D E T É S E K.

A Pesti Divatlap,

megszűnvn kiadhatásának akadályai, július ojektól kezdve ismét meg fog jelenni.

Több jeles író közremunkálása a harc és politica túlnyomó zajában is érdekessé s mulattatóvá teendi tartalmát.

Vas Gereben a debreczeni országgyűlési társasélet általános ismertetését, és e lap szerkesztője Budapest ostromállapota és fölszabadulásának történetét kimerítő cikkekből fogják ez uj folyamaban közleni.

Nemzeti képesarnokunkban legkitűnőbb hőseink arcképeit sorban adandjuk; s ezeken kívül több korszerű tábori genre- és divatképet melléklendünk lapunkhoz.

Előfizetési díj félévre, t. i. júliustól december végeig postán küldve 6, helyben 5 frt. p. p. — Pesten előfizetni lehet a kiadóhivatalban: szabadsajtó-utca, Dlauhaház, 466. sz. a., és Emich Gusztáv könyvtárusnál.

Vahot Imre.

Eladó

egy katonai könyvtár, két szobára való divatos butorzat, utca és konyhaeszközök a legjutányosabb áron, Nagykereszt utcában, 325 sz. az ud. arban balra 2. számú szögletajtó.

Emich Gusztáv könyvtárusnál kapható

FORRADALOM.

Irta
Táncsics Mihál.
Egy-egy iv ára 6 kr. p. p.

Uj

Alkotmányjavaslat.

Irta
Táncsics Mihál.
Ára 10 kr. p. p.

ÁRVERÉS.

Folyó évi juniusból 6-án reggeli 9 órakor a Szél utcában 239. szám alatti házban, egy szép íróasztal, nyoszolyák, egy nagy tükör, több nyerges, ezek közt egy magyar nyereg, hozzá tartozókkal, ugy különféle ruhaneműek árverés utján el fognak adatni.

Kintner Ferencz

dohánykereskedő, ezélt az „Angol királyné“ — házban, jelenleg a Dorottya-utcában, Wieserházban, a „hordó“ vendégháznak átellenében, jelenli a tisztelt közönségnek, különösen eddigi vásárlóinak, dohány- és szivarkereskedésének áthelyezését. Köszönetet mondván az előbbi helyen tapasztalt részvétért, ezutára is hasonlót kér, s bel- és külföldi szivar-, dohány- és minden lehető dohányzási kellékekkel ellátott rakványát ajánlván, áruja legjobb minősége mellett lehető legjutányosb árt ígér.

Nemzeti színház.

Pest, hétfőn, június 4-kén, 1849.

EGY TÁBLABIRÓ

a marciusi napokban.

Eredeti vigjáték 3 felvonásban. Irta Szigeti József.

Rendező: Szentpéteri.

Személyek:

Pátkainé, özvegy tanácsosné	—	Szathmáriné.
Ákos, fia	—	László.
Tamás, öreg házi szolga	—	Bartha.
Julesa, szobaleány	—	Cserceser Nat.
Szivesi, ref. lelkész, Pátkainé bátyja	—	Szentpéteri.
Nyakasi, táblabiró	—	Fáncsi.
Beckendorf, aranyműves	—	Szilágyi S.
Róza, leánya	—	Bulyovszkiné.
Ugróczi, borbély	—	Szerdahelyi.
Lóvi, zsidó	—	Telepi.
Ferencz, Pátkainé inasa	—	Gyóri.

Történethely: kis mezőváros, közel a fővároshoz.
Kezdete 7 órakor, vége 10-kor.